

KAPITOLA 2

Ještě ten den ráno před návratem do školy se vydal ke kadeřníkovi. Kdyby odporoval, musel by jistě poslouchat otcovy připomínky neustále dokola a o to skutečně nestál. Docela rychle si na jejich délku zvykl, takže byl zvláštní pocit, když měl najednou strany vystříhané na krátko a pouze nahoře mu zůstaly značně delší vlasy.

Po ostříhání si je prohrábl a zkontroloval v zrcadle. Moderní undercut vypadal vlastně docela dobře, úlevně si oddechl. Cítil, že tahle změna bude podlamovat kolena několika holčám. Hodlal se ukázat v tom nejlepším světle, ale pořád ho iritovala jedna věc. Sklouzl pohledem ke své ruce a hlavou mu probíhaly různé možnosti. Schovávat to pod rukávem věčně se nejevila jako dobrá varianta, nebyl si ani příliš jistý otcovým skvělým návrhem, jak se tohoto *problému* zbavit napořád. Jediné, v čem se shodli, bylo, že o tom nikdo nesmí vědět. Jeho otec by nikdy nepřipustil, aby to vyplulo na povrch a zničilo rodinnou reputaci, a ani Jae nestál o stupidní otázky.

Když už byl v centru, zastavil se v tetovacím studiu poblíž. Chodil jedině sem a s výsledkem odcházel pokaždé nad míru spokojený. Nad dveřmi se nacházel neonový nápis. Vstoupil dovnitř, všude po zdech visely obrázky s designy všelijakých tetování. Posledně to tady navštívil zhruba před rokem, když

si nechal píchnout kroužek do horní části ucha. Za pár minut ze zadní části vyšla zhruba o dvě hlavy menší holka se zeleným mikádem a rovnou ofinou. Těsné tílko odkrývalo její kůži, která vypadala jako barevné omalovánky.

„Jae?“ otrávený výraz vystřídal úsměv. Vmžiku ho objala a hned zkoumavě prohlížela, co má na sobě. „Vypadáš nějak... jinak. Dlouho jsme se neviděli.“

„Chtělaš říct, že vypadám ještě líp než posledně?“ nakrčil obočí. Následoval ji dozadu a bez optání se rovnou usadil na volné křeslo. „Každopádně dneska sem jdu z jinýho důvodu. Máš čas?“

Protočila oči a podala mu sklenici s pitím. „Teď mám říct, že pro tebe vždycky, co? Máš štěstí, že mi odpadnul klient. O co jde?“

Vyschlo mu v krku, teď by spíš potřeboval něco silnějšího na pití než obyčejnou vodu. Chtěl vyhrnout rukáv, ale zarazil se. Nikdo jiný kromě doktora to neviděl a ani by neměl. Měl z toho nepříjemně sužující pocit.

„Nebudeš se na nic ptát, jasný? Žádný pitomý poznámky. Prostě nic.“

„Takže jako obvykle? Vypadáš, že se mi tady skácíš, a ještě jsme...“

Tu větu nestihla dokončit, při pohledu na vystouplou jizvu strnula. Rozklepala se jí ruka, ve které držela svoji skleničku, a trochu vody ukáplo na zem. Nervózně něco zamumlala a sáhla po papírových ubrouscích. Připlácla je ke kachličkám a chvíli utírala mokrou podlahu. Nebo to minimálně předstírala, a když se poté otočila zpátky k němu, pokusila se vykouzlit nervózní úsměv. Přesně takovou reakci očekával, přesně tu totiž nenáviděl.

„Chci přes to kérku,“ přerušil hustou atmosféru hlasem, jenž neprojevoval žádné emoce. Ukázal na dané místo. „Přímo tady, přes celý předloktí.“